

LIBRIS

We know
BOOKS

Seria de autor *Ionel Teodoreanu. Opere*
este coordonată de Loredana Cuzmici

Editor: *Vasile Burlui*

Redactor: *Ianuarie-Raul Iordăchiță*

Tehnoredactor: *Cristina Lucia Șutiu*

Coperta: *Cristina Lucia Șutiu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TEODOREANU, IONEL

Masa umbrelor / Ionel Teodoreanu. - Iași : Cartea
Românească Educațional, 2024
ISBN 978-606-057-325-8

821.135.1

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2024
www.librariacartearomaneasca.ro/ecredu.ro
www.ecredu.ro

Ionel TEODOREANU

Masa umbrelor

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

<i>PARTEA ÎNTÂI</i>	7
<i>ÎN DULCE TÂRGUL IEȘULUI</i>	9
Ceasul Umbrelor.....	9
Din floare s-a născut umbra	11
Palatul nou	14
Moș Neculai	17
Deniile	19
Cei din jurul mesei	21
Dintr-un caiet vechi.....	37
Acolo mi-am numărat morții.....	45
Jocul umbrelor	49
Spuma valului.....	53
Cenușile	55
<i>PARTEA A DOUA</i>	59
CEI TREI:	
EMINESCU, IBRĂILEANU, SADOVEANU	61
Urmele bietului împărat.....	61
Într-o noapte de toamnă.....	61
Ramurile nu mă lasă	66
Înălțarea sângelui	70
Într-o noapte de primăvară	71
Teiul.....	72
FERESTRELE DE AUR	75
UN MOLDOVEAN AL TĂCERII.....	89
Turcii și ghiaurul	89

Gura de iad și nasul ghiaurului.....	95	Paranteză analitică	142
Acel copac de la Eyub	100	Ultima grijitură	143
PARTEA A TREIA	103	TALENTUL DE-A VINDE	147
CEILALȚI	105	Gura lui Daviduță	147
DESPRE CUTREMURUL PĂMÂNTULUI	105	Tăcerea lui Ibrahim	150
Îți mulțumesc, pământ.....	105	SCOROBOȘTEA	155
Ce-a găsit unul în cutremur	108	Numai un nume.....	155
Altul mi-a spus.....	109	Amintirea cea hâdă	156
Joc pirandellian.....	109	Scoroboștea și ai lui.....	158
Logica.....	110	Epitaful umbrei.....	159
Viziune.....	110	CAPȘA	161
Gioconda.....	111	Curtea Veche.....	161
Urmele cutremurului	112	Odaia mea.....	163
Am văzut o minune	113	Hotel al timpului pierdut	164
ȚIGĂNCILE	117	Corabia.....	165
Un Mașter	118	PROFESORI ȘI ELEVII	167
MĂRȚIȘORUL	121	Elevul unui profesor	167
Geometrie și Psihologie	123	Profesorul unui elev	169
Coropcarii absurdului.....	124	„LA BRICIUL VESEL”	173
UN ÎNGER DEPĂȘIT: CORTELUL	127	Strașnic!.....	173
Preludiu lexical	127	Că-nainte mult mai este.....	174
Cucoanele cortelului	128	Domiciliul Leului și sediul Canarilor	175
Cortelul cucoanelor	130	Așa-s părinții!.....	177
O TAINĂ A BĂRBATULUI: CÂRCIUMA	133	OAMENI ÎN APĂ	179
Bietul Gheorghe și cumplita Anica	133	Dimineața când mă scol.....	179
Despre cârciumă	134	Conu Fănuță.....	181
Critica pură.....	135	Baia de abur.....	183
N-o mai vreau în casa me!.....	136	Hamamul turcului.....	185
Dar unde-s cârciumile?	137	Dumitrache.....	189
O TAINĂ A FEMEII	139	DE ÎNTÂI APRIL	191
Coana Elencu.....	139	Drumul miresei.....	191
		Nunta din Pod.....	194

Și atunci înflorește liliacul	196
HULITUL NOSTRU PRIETEN, TUTUNUL	199
Medicina cobește	199
Cămila trage... ..	200
Domnul Iacob și golanul	202
Înțelepții și tutunul.....	204
COLIND PENTRU UMBRE	205
REDEȘTEPTAREA PRIMĂVERII	209
Hotrie	209
Vezeteul Mitropolitului Calinic.....	210
Pe trotuar alături.....	212
Moartea	213
CINE MĂ STRIGĂ DIN URMĂ	217
Lustru facem frumos.....	217
Theodoric.....	222
Castanul de aur.....	226
FLAȘNETARUL.....	233
Omul din vis.....	233
Taina Flașneteii	234
Bietul flașnetar	235
Epilog	236
<i>PARTEA A PATRA</i>	239
BUNICII	241
CELE PATRU ANOTIMPURI	241
ICOANA BUNICII	281

ÎN DULCE TÂRGUL IEȘULUI

Ceasul Umbrelor

Și iată că ceea ce n-a fost (odată) decât o vorbă către profesorul Ibrăileanu („Am stat la masa umbrelor”), spusă în treacăt, nu mai mult și poate aici altceva decât, răspuns la întrebarea: Ce faci, domnule Teodoreanu?, – devine realitate în aceasta carte; iar ceea ce a fost (odată) realitate zilnică, Iașul (lângă Nicolina), murdar, provincial, colbăit, apăsător, cu oameni cam decolorați și vagi în cenușul încă deluros al începutului de stepă, dar foarte năzuroși și prepuielnici¹, uneori cuprinși de pâcle și de neguri, totuși dulci și cumsecade la *adicâte*, având, printre ei și un mănunchi de alții, adânci aceștia și nemaîntâlniți prin alte provincii, în frunte cu umbra rembrandtiană a profesorului Ibrăileanu și cupola de tăceri cu raze a lui Conu Mihai (Sadoveanu), – devine numai cuvânt: a fost.

A fost odată, pe malul urât al Bahluiului, între dealuri luminoase având în el nume cu răsunet lung în amintire: Tătărașul, Bolta Rece, Beilicul, Manta Roșie, Doi Peri, Trei Ierarhi, Golia, Cetățuia, Vișan, Sfântul Sava, Galata, Repedea, Casa Pogor, Casa Pavli, Casa Cocriță Cazmir, Casa Șendrea, Via Șeptilici, Via Cătănescul, Vila Greierul, Barnoski, Hlincea, Rivallet, Perjoaia...

Cât scrum al mării arderi moldovene!

Căci pentru mine Iașul (în care nu mai am decât

---

¹ Prepuielnic, prepuielnică, adjectiv: (arh.) care cade ușor la bănuială, (DLRLC). Sinonime: bănuitor neîncrezător, suspicios, temător. (n.r.).

morminte), nu e un oraș în spațiu (ca oricare altul al țării, pe care să-l ajung oricând cu trenul și cu pasul), ci un oraș în timp, pe care nu-l mai pot afla decât ochii închiși și mâna orbului.

Iașul nu mai e *acolo*. Iașul e *atunci*.

De aceea, de la o vreme nu l-am mai numit Iașul, sau „bătrânul nostru Iași” cum îl revendică poetic moldovenii, – ci *dulce Târgul Ieșului*, cum nu-i spun decât eu.

Dar să nu crezi, cetitorule, că în aceste cuvinte e o alintare lirică, o singularizare epitetă sau un manierism moldovenesc. Nu. E o moarte.

Ibrăileanu nu mai e.

Umbra lui Sadoveanu nu mai coboară din dealul Copoului spre redacția *Însemnărilor Literare* sau a *Vieții Românești*, ca o Arcă a Moldovei, pe sub teii umbrei lui Eminescu.

Bătrânul Philippide nu mai răsare la fereastra casei din Kogălniceanu cu capul lui de motan năzdrăvan, adevărat astronom al filologiei, stând între cuvinte cum ceilalți se pustnicesc în stele.

Pe ulițele bătute de pasul săltăreț al lui Topârceanu, cresc numai ierburi, numai bălării. Pușca exactă a amarului umorist nu mai vânează ciori; nici pana, rime. Croncănesc castanii și salcâmii. Răsună ulucele. Bat câinii. Uuie vânturile.

*Iar când nori-nvăluiesc
Alba nopții Doamnă,
Peste groapa lui pornesc
Vânturi lungi de toamnă.*

Cerdacul casei lui Calistrat Hogaș, tot de pe Kogălniceanu, cam peste drum de casa lunarului Philippide, – nu se mai umple dis-de-diminează, trosnind și scârțâind, de făptura

mitologică a moșneagului cu castravete de chilimbar în gura mustăcioasă și bărboasă și fumegare ca de pâcle, care din cerdacul lui era vecin cu Ceahlăul și cu toate mănăstirile din vale, de la Durau până la Râșca.

Stejărel Ionescu e atât de uitat, încât numele lui astăzi nu mai îndrumă decât pe inițiați sau specialiști spre *Domnul de la Murano*, pentru ceilalți rămânând în arhiva Ioneștilor: unul dintre.

Cei care-au răsunat coral în *Viața Românească*, ascultați de o țară și de un timp, au fost odată numai. Iar orașul vieții, amintirii și mormintelor lor e *dulce Târgul Ieșului*.

Ard flăcări ca în noaptea învierii. Dar sunt candelile. A sunat ceasul umbrelor la hotarul vieții.

„... Că trece aceasta ca fumul de pe pământ. Ca floarea au înflorit, ca iarba s-au tăiat, cu pânză se înfășură, cu pământ se acoperă.”

Din floare s-a născut umbra

Dintâi a fost zarzărul de la fereastra bunicii și abia apoi fetele de la atâtea uitate ferestre ale tinereții din *dulce Târgul Ieșului*.

De-atunci, de la bunici, zarzărul a înflorit de multe ori în paginile mele, începând cu ale *Uliței Copilăriei*, *Medelenilor* și apoi cu încă ale atâtor încercări de a-mi ucide moartea.

Unora le-a fost drag acel pom în floare. Dar urzica altora a zâmbit cu dinți.

Zarzărul literaturii mele nu e metaforă sau obsesie în floare (cum crede oțetul bieților deștepți), ci dorul de zâmbet al unei grele melancolii.

Iată începutul: Într-o dimineața (la ceasul sprinten

al storurilor ridicate de mâna bunicii), m-am deșteptat în patul meu de nepot la bunici cu o iluminare, cu un fel de înec al văzului și al respirației. Zarzărul de la fereastra bunicilor înflorise peste noapte, răsărind odată cu zorii, nou. Raiul începea cu el, sub cer albastru, în murmur de albine.

(Când au zărit marea, grecii epopeii au exclamat: Thalassa!, dăruind urmașilor, în această strigare home-rică, *mirarea mării*. Căci marea e mai cu seamă o mirare a omului depășit).

Zarzărul de la fereastra bunicilor a fost întâia mea mirare. Descoperisem primăvara (această fată de floare).

M-am prefăcut deci că-s bolnav (cu tuse, junghi și crampe) și, cu încuviințarea în doi peri a bunicii, nu m-am mai dus la școală. Bunica a descuiat dulapul cu *șpițerii* și scoțând de-acolo tot felul de șipuri m-a doftoricit, oprindu-mă de la mâncare.

Așa mi-am ispășit o zi întreagă mirarea zarzărului înflorit.

Dar cum albise de floare? Și când? Cu o zi înainte, abia luat în seamă, nu era decât repetarea aceluiași vechi pom de lemn ruginit de muguri la străvechea fereastră a bunicilor. Ei și? Treaba lui!

(În anii de până atunci primăvara nu venea decât pentru copilul din mine, cu maidane înverzite pentru suitul zmeielor, bile, arșice, capră, poarcă, oină și alte spaime ale mamelor care cârlesc mereu; apoi cu fructe verzi, ciordite de oriunde, prometheic, și mâncate orișicând, temerar; cuiburi pentru cățarat și scotocit, cu praștii și cu alte multe și mărunte asemenea – adică o primăvară cu izbucniri în afară, în faptele copilăriei, nu o primăvară pentru legănarea de corabie lăuntrică a inimii).

Așa că zarzărul din ajun, ruginit la fereastra bunicilor ca în toți anii, nu spunea nimic nou copilului primăverilor de până atunci.

Acum însă, în dimineața de argint a tinereții, fostul pom de lemn era lumină în floare, încântare, bătaie de inimă, – început îngeresc al fetelor pentru proaspătul adolescent.

Am uitat de toate: de liceul cel de toate zilele, de foame, de prigoana medicală a bunicii, – stând mereu la fereastra zarzărului, în parfum, în soare dulce și în zori de petale, cu sufletul acoperit de zâmbire: cu-adevărat fericit.

— Tare mai ești bolnav! ofta bunica, dând din cap. Să chem popa să te împărtășească.

Nici-un zarzăr n-a fost mai fraged în lumină, mai copilăros în parfum, mai ceresc în mirare, decât cel înflorit la fereastra casei bunicilor, sub ochii nepotului care nu s-a dus la școală, care n-a mâncat și care era plin de urgia oleaginoasă a untului de ricină.

Acel zarzăr (deși vecin, obraz în obraz cu nepotul) nu aparținea pământului. Venea din puritățile cerului, din nebuloasa depărtare a Căii Laptelui, adus ca de legănarea unui scrânciob, oprit fâlfâitor de alb la fereastra veche a casei dintre brazi.

Numai în somn (uneori), amintirea, sfâșietor de fragedă a fetelor moarte de timpuriu, dă inimii astfel de atingeri.

Până târziu noaptea, sub un cer ca de luceferi altoiți cu soare, nepotul a rămas la fereastră într-o armonioasă insomnie.

Cum să dormi? Cum să închizi ochii? Cum să-ți desparți clipele de ale pomului îngeresc? Cum să nu știi mereu că ești fericit, fără să ai nimic altceva decât noaptea de mireasă a zarzărului, – și să fii încă în casa bunicilor?

Nepotul a adormit pe scândura aeriană a pervazului, fiind și în somn vecin de răsuflet cu raiul deschis.

Dar în noua dimineață, când același soare a aprins glasurile și sclipirile primăverii, zarzărul de la fereastra era ostenit. Prospețimea radioasă a întâii dimineți devenise declin, îngreuiere, apăsare. Parcă-i venea sa plângă. Totul era acolo: pomul cu trunchiul și crengile lui, floarea, parfumul, cerul, glasurile. Dar lumina plecase, lăsând numai fumul albei ei amintiri. Murise îngerul.

Nepotul s-a dus la învățătură (ca un izgonit din cer), dar nu din pricina școlii. Era deprins cu zilele ei de cerneală și burete uscat. Umbra venea din zarzăr.

Spre seara crengile erau știrbe ca surâsul babelor. Fără de vânt, florile cădeau mereu îngălbenind pe jos.

A doua zi, zarzărul era bătrân – ca și bunicii. Începea tinerețea frunzelor verzi.

Și într-o zi (a gândit nepotul între zarzărul dus și bunicii pe ducă), tot ce este abia dacă va mai fi „a fost” A simțit cu inima mirarea neagră a morții. Și a surâs melancolic, cu tâmpla rezemată de pumn, fără să mai vadă nimic.

Aceasta a fost întâia primăvară a nepotului care-și depășise copilăria, oprindu-se pe hotarul ei, dintâi cu lumina, într-un fel de Bethleem al ei, și apoi într-un Ierusalim al umbrei care din floare s-a născut.

Și de-arunci zarzărul a fulguit de multe ori sub pana nepotului, tocmai fiindcă umbrele s-au înmulțit, odată cu primăverile.

Palatul nou

În *dulce Târgul Ieșului*, tot-omul nu era cine știe ce deosebit de cel de prin alte orașe moldovenești. Adică,

vorbind, cam molatec, cu „măi” „bre-omule”, „oleacă”, „tăti-cele”, „iaca, bre” „ista-ceia” și „racan di mini”; mergând tare domol, (că doar nu dau turcii) și cam strâmb pe călcâie (scâlciate mai la toți); cu pantalonii răsuciți, să nu-i feștească ba glodul, ba colbăraia, ba toanele dezghețului, ba te miri ce (rar ieșean fără de pantaloni suflecați), cu pălării romantic vaste; cu părul lung-prelung, aducând mai mult a chică, revărsat pe ceafă și pe la tâmple; cu mare avânt al obrajilor nerași pentru barbă (muscă, țcălie, barbișon, barbete, barbă și cascadă popească); cu multa tragere de inimă spre pahar (nu cu apă); cu galoși care depășeau mereu anotimpul lor firesc; cu cortel și când plouă și când e soare (parcă ce? strică?); și cu vorba (plină de ifos și de rouă): Noi iștia di la Ieși!

În *dulce Târgul Ieșului* toată ziulica răsunau clopotele și nu mai osteneau înmormântările. Despre goarne și caterinci nu mai pomenesc, referindu-mă numai la poezia lui Demostene Botez, ieșeanul, și la a băcăuanului Bacovia. Tramvaiele și ele se conformau cadenței înțelepte: că nu dau turcii. Numai vânturile n-ascultau de povața omului, hărnicind gunoaiele, colburile și omăturile cruțate de măturători.

Cât despre case, să le vinzi la haine vechi, – dar cu grădini în care floarea liliacului e stăpână pe placul ei, ca fata întoarsă de la pension, cetind poezii de dragoste pe iarbă verde.

Multe crâșme! Adevărat. Tare multe! Din Ciric până-n Copou, din Tătărăși până-n Păcurari, crâșma e și mai deasă decât piatra bisericii. Dar ce să fac? Nu mă pot supăra pe crâșme, că dragi au fost la toți cei, pe care i-am adunat în vinul lui Ilie Pânișoară. Și nici bisericile nu se prea încruntău; ca am văzut nu rareori vreun ghedeon¹

¹ Ghedeon: judecător bibl., (ebr. *Gidhom*, „tăiere”). Onomastic (1963). P. ex., popă. (n.r.).

că barbă roșie, și alți cucernici, zâmbind până la cântec în casa vinului.

Dar tăcerea? Unde mai găsești tăcere ca în *dulce Târgul Ieșului*? În nopțile de vară nu s-auzeau decât broaștele (pătimaș ca la Vîlcov), țipatul Annei Karenina rămas în glasul tuturor locomotivelor, – și apoi tic-tac-ul pendulei din părete și, într-un fel de cosmică intimitate, greierii; scârțâitul osiilor timpului care-și mână boii la pas...

- Ce mai e nou?
- Ce să fie? Nimicuța.
- Toate bune?
- Toate bune.
- Atunci, cu bine.

Așa era în *dulce Târgul Ieșului*: nimic nou, și cu bine.

Iată însă că într-o zi, pe ulița din vecinătatea așezămintelor Spiridoniei, numită cu aducere aminte Vasile Alecsandri (conu Vasile), răsare o ciumă de casă nouă, ghilosită, tencuită, sclifosită, cu mai multe caturi (ca țiganul din poveste cocoțat pe nu știu câte perne), să scrâșnești din dinți și să arunci sudalma de hazna numai când o vezi. S-au încruntat toate statuile văzduhului ieșean, de la bunicul de marmură Gheorghe Asachi, care stă pe un scaun printre copiii unei școli primare, până la bronzul elocvent al lui Conu Mihalache Kogălniceanu, din fața Universității.

N-am aflat niciodată numele prostălăului care și-a clădit în piatra mugetul de bou, dar căsoaia lui s-a numit cu ifos „Palatul Vieții Românești”.

Cu încetul, s-au deprins oamenii să nu-l mai vadă, lăsându-i numai să fie. Și așa, hardughia mugetului de bou, fără să piardă nimic (din palat) a câștigat măcar un pic (de vechime).

Moș Neculai

Un palat începe cu poarta, deci cu portarul.

Acesta se numea Moș Neculai (pensionar la stat). Oleacă numai întrebat, și se revărsa biografic până la migrena ascultătorului Orator înăscut, în loc să fie papagal, Moș Neculai devenise (cu picioare mai înalte și surtuc în loc de pană verde, dar cu același glas și plisc) hotar viu al *Vieții Românești*.

- Buna ziua, Moș Neculai.
- Idem, domnule Teodorene.
- Mai e cineva la redacție?
- Niște domni poeți.

Cu alde Philippide, Stejărel Ionescu. Bărgăoanu, Teodoreanu și alți flaimuci ai tiparului, Moș Neculai vorbea protector (acordându-le, ca și Coco, un fel de audiențe piezișe, de sus în jos) și fumea mahorcă, fără să scoată din gură țigara de lemn de cireș, care-i borteala clonțului știrb și afumat.

Domnii poeți (niște) erau un fel de „caracudă” a Junimii, și poate că ceva și mai subalterni în clonțul cu nuanțe al lui Moș Neculai.

E adevărat că și domnii poeți se răzburau. Astfel domnul poet Păstorel (Teodoreanu) a scris pe păretele redacției următoarea jalba iscălită: Moș Neculai.

*Trebile aici nu merg
De când vine domni poeți
(Niște oarecare fleți)
Care scrie pe păreți.
Ei să facă, eu să șterg.*

L-a care, domnul poet Topîrceanu a răspuns tot în versuri. Alții au intervenit, adnotând, comentând,

adăugând, care în versuri, care în proză. Astfel că, după câtva timp, păretele redacției nu mai era zid tencuit și zugrăvit, ci manuscris, – manuscrisul unei mereu ațâțate polemici.

Până când, fără mânie, filosofic oarecum, Moș Neculai a suprimat polemica domnilor poeți (niște), văruind păretele (palatului).

Mai presus de domnii poeți erau domnii profesori, Ion Simionescu, Ștefănescu Galați, Theodor Bădărău, Mironescu, Cazacu, Jakotă, Botez (Costică, Iancu, Octav, Eugeniu), Iorgu Iordan, Petru Andrei, Paul Bujor...

Când apăreau aceștia, Moș Neculai lua act, întâmpinându-i cu un pas și o înclinare:

– Vă salut cu stimă, domnule profesor. Pofțiți...

Acest „pofțiți”, care vâslea oratoric pe demnul profesor în palatul lui Moș Neculai, era însoțit de un gest adecvat al mâinii. Cred că Moș Neculai studiase acest gest, îndelung, la Teatrul Național, în piesele cu:

– După dumneavoastră, domnule baron.

– Vă rog, prințe...

Mai presus de domnii profesori era domnul profesor Ibrăileanu – sau, mai exact, misterul Ibrăileanu. Căci pentru nimeni din *dulce Târgul Ieșului*, profesorul Ibrăileanu nu putea fi mai inexplicabil decât pentru portarul palatului său. La drept vorbind, păzitorul pragului era mai bine îmbrăcat decât stăpânul locului. Atât numai că Ibrăileanu, cu fruntea lui jupiteriană, cu ochii lui de rege mag, cu toată croiala ființei sale, chiar și în zdrențe (cum niciodată n-a fost), tot de Rembrandt ar fi părut drapat în umbre și lumini suverane. Dar asta-i scăpa lui Moș Neculai care nu putea osebi decât imediatul straiului concret (ca de la haine vechi), fără să întrevadă și stema.

Totuși, în clonțul lui simțea ca „domnul profesor Ibrăileanu” e stăpânul (un fel de ministru) și că-l admite ca la oaste, fără să-l discute, stând smirnă în fața lui, cu călcâiele lipite. (Probabil că e singurul om în care personalitatea profesorului Ibrăileanu a determinat nu o limpezire sub osul nobil al frunții, ci o alipire a oaselor subalterne).

Într-o seară, venind mai târziu la redacție, am surprins (întru Caragiale) următorul dialog:

– Și zi așa, domnule Neculai, nu te mai întorci la *Falt’șeni*?

– Am zis.

– Și leși ‘neata, bunătate de casă și *livedie pi mâna nepoților*?

– Am zis. Idem.

– Bine, domnule Neculai, nu-i *pacat*? S-ajungi ‘neata, pensionar la stat, decorat și proprietar, tocmai la bătrânețe portar la străini?

– Cum ai zis?

– Portar am zis. Adică tot slugă.

– Pardon, stimabile. Până aici. Mai departe nu se trece. Moș Neculai n-a fost, nu este și nu va fi slugă nici după moarte.

– Dar ce ești atunci, omule?

– Intelectual. Am zis. Și am terminat.

Deniile

Cam pe la ceasul deniilor se adunau familiarii redacției, schimbând o vorbă cu Moș Neculai, trecând prin fața lui și suind scara, spre catul de sus, unii cu tusea, alții